

stemmetje ook, en het zien van het teer-rechte lijfje — werd ze ditmaal toch door het oudere kind meer geboeid. Het had de natuurlijke en speelsche dartelheid van een jong dier, en een open, helderen blik. Eenmaal stond ze van opwinding te trappelen, hield plotseling stil en keek naar Ina, als vroeg ze: word jij gauw kwaad om een beetje leven? En toen die vreemde dame glimlachte, kwam er over haar kijkend gezichtje zoo'n lieve glans, dat Ina duidelijk een blijdschap in zich voelde. Ze strekte haar hand uit, wilde zeggen: kom eens hier, maar bedwong zich nog bijtijds.

Wat later kwam Maud met haar gast terug.

Ina dacht dien eersten avond aan Jack Holwood, vluchtig, en toch bij oogenblikken met een diepen stilstand op deze vraag: Als hij me tot vrouw zou willen? — Er was een zachtheid geweest in hun ontmoeting — Lilly kroop tusschen hen in toen ze elkaar een hand gaven — en ze glimlachten naar elkaar, zooals volwassen menschen doen, om de lieve houdingloosheid van een kind. Ina dacht ook aan zijn gezicht; hij had diep-liggende, blauwe oogen en een vierkant voorhoofd; zijn mond was smal en recht. Hij is een goed mensch, zei ze half-luid, jongensachtig, maar van een natuurlijke, bijna intuïtieve levenswijsheid.

Ze hadden voor elkaar niets dat afstootte. Hij vond haar gezicht intelligent en gevoelig; later, toen hij het goed had leeren kennen, ging hij er ook de schoonheid van zien. Haar houding was even beheerscht en even natuurlijk als de zijne. — Zijn vrouw, die hij had lief gehad, was ziekelijk geweest en zeer nerveus. Hij had haar betreurd, maar na korten tijd miste hij haar niet pijnlijk meer. En nu voelde hij in zich een drang tot bijna algeheel en hoog bewonderen, zooals hij dien sinds zijn jongelingstijd niet meer had gekend. Hij dacht aan zijn moeder, die hij had vereerd en gevreesd, — maar als Ina in zijn nabijheid was, als hij haar stem hoorde, wist hij ook, terwijl hij haar bewonderde, dat ze zijn gelijke was.

Op een avond kwam hij haar bezoeken. Hij bracht witte narcissen voor haar mee, zei haar: Hollandsche bloemen, en ze lijken op u. Haar glimlach en woord van dank waren haar toestemming, nog voor hij de groote vraag gedaan had. Zijn talmen, nu ze tegenover elkaar zaten, leek rustig en bijna berekend, maar soms zag Ina even een nerveus samenknippen van zijn handen. Bij 't weggaan eerst — ze stonden dicht bijeen — hun donker-ernstige oogen waren op gelijke hoogte, — vroeg hij haar. Voor ze antwoordde, ging ze met afgewend hoofd terug zitten in haar stoel. Ze wist plotseling dat haar tegenwoordige leven alles was, het eenige wat ze had, en dat het zoo was geweest sinds jaren. Het maakte haar droevig — geen verleden meer dat kleur en lijn aan gaf, of dat haar bond; — ze leek een toevallig-levende mensch. Ze woonde in een vreemd